

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **N. Š.**
zastoupena Mgr. Bc. Štefanem Rehákem, LL.M., advokátem,
sídlem Nádražní 879/27, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023, č. j. MSK 157471/2022,
sp. zn. DSH/29675/2022/Sru, o dopravním přestupku,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 11. 2022, č. j. SMO/746438/22/DSČ/Kluz, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku spáchaného na úseku provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně se jednalo o přestupek spočívající v držení telefonního přístroje v ruce za jízdy, za jehož spáchání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojených správních spisů vzal krajský soud za prokázané následující skutečnosti:
 - z oznámení přestupku ze dne 28. 2. 2022 se podává, že žalobkyně téhož dne v čase 8:08 hodin řídila motorové vozidlo a za jízdy manipulovala s telefonním zařízením. V oznámení figuruje i vyjádření žalobkyně, že se spácháním přestupku nesouhlasí. Na konci oznámení je uvedeno – zajištěné důkazní prostředky – kamerový záznam;
 - v úředním záznamu z téhož data popisuje zasahující policista R. skutkový děj tak, že dohlížel s kolegyní v Ostravě (ul. Dr. Martínka) na silniční provoz a spatřil v čase 8:08 hodin vozidlo Škoda Rapid, červené barvy, jehož řidička držela v rukou telefonní zařízení; proto vozidlo zastavili. Řidička se do oznámení přestupku vyjádřila a podepsala je. Vozidlo kamerový záznam vlastní, ale kamera nenahrávala; záznam proto nebyl pořízen;
 - v úředním záznamu ze dne 9. 3. 2022 popisuje zasahující policistka P. skutkový děj tak, že dohlíželi s kolegou na silniční provoz a povšimli si v čase 8:08 hodin jedoucího červeného vozidla, ve kterém na místě řidiče seděla žena, která držela v rukou telefonní přístroj. Z toho důvodu se vozidlo rozhodli zastavit. Řidička nesouhlasila se spácháním přestupku. Na místě nebyl pořízen kamerový záznam z vozidla z důvodu technického problému;
 - ve správním spise je žurnalizována evidenční karta řidičky bez přestupkového záznamu;
 - přípisem ze dne 20. 4. 2022 se žalobkyně k vytýkanému jednání vyjádřila a dodala správnímu orgánu prvního stupně „snímek obrazovky – napájení“, obrázek z místa, kde stálo policejní vozidlo a vzdálenosti mezi policejním vozidlem a jízdním pruhem, v němž žalobkyně jela, daňový doklad o koupi vozidla a výpis hovorů;
 - dne 25. 4. 2022 se správní orgán prvního stupně dotázal Policie ČR na kamerový záznam z kamery umístěné ve služebním vozidle policie. Přípisem ze dne 2. 5. 2022 Policie ČR sdělila správnímu orgánu, že ze dne 28. 2. 2022 nebyl pořízen kamerový záznam ze služebního vozidla z důvodu poruchy kamerového systému; kamera nenahrávala;
 - dne 29. 4. 2022 u ústního jednání před správním orgánem prvního stupně žalobkyně uvedla, že po nástupu do auta před zahájením jízdy připojila telefon k automobilu kabelem a uložila ho mezi sedadlo řidiče a spolujezdce a zahájila hovor přes hands-free. Následně vyjela a cestou ji zastavila policejní hlídka s tím, že manipulovala s telefonem u hlavy. Nikdy by si nedovolila manipulovat s telefonním zařízením během jízdy. Zasahující policistka ji ujistila, že bude dodán kamerový záznam. S přestupkem nesouhlasila. Po provedení svědeckých výpovědí žalobkyně

upozornila na to, jak používá hands-free. Poukázala na rozpory či nepřesnosti svědeckých výpovědí. Telefon mívá připojený asi 20 cm kabelem, během jízdy se nabíjel; tento kabel by nenatáhla k uchu. Skutkový děj policisté viděli po krátkou dobu a z větší vzdálenosti, proto se mohli splést;

- policista nstržm. O.R. v postavení svědka sdělil, že v dotčený den kolem osmé hodiny ráno stáli na ul. Horní, vedle podchodu. Řidička projížděla v červeném autě značky Škoda, v pravé ruce držela mobilní zařízení. S kamerovým záznamem počítali, ale když se ho snažili na obvodním oddělení stáhnout, zjistili, že na kameře není pořízen z toho dne žádný záznam, kamera zřejmě nefungovala. Dále k otázkám správního orgánu uvedl, že v ten den bylo jasno; žalobkyni, která v ruce držela telefonní přístroj, viděli asi na vzdálenost 50 metrů, žalobkyně jela v pravém pruhu a držela telefon v pravé ruce, u ucha. Na barvu telefonu si nevzpomněl, nebyl přítomen u celého projednávání přestupku. K otázkám žalobkyně uvedl, že její průjezd trval asi 2 vteřiny, po tuto dobu telefon viděl. Již neví, zda byl k telefonu připojený kabel. Když žalobkyni zastavili, telefon se nacházel v její ruce, uprostřed palubové desky, tam, kde je páka ruční brzdy;
 - policistka pprap. N.P. v postavení svědka sdělila, že stáli s kolegou na ul. Dr. Martínka, hned u podchodu. Povšimla si jedoucího vozidla Škoda, červené barvy, ve kterém seděla žalobkyně a manipulovala s telefonním zařízením. Telefon držela v pravé ruce; byl větší a tmavší barvy. Po zastavení žalobkyni navrhla věc vyřešit pokutou ve výši 100 Kč, žalobkyně s tím nesouhlasila. Při řešení přestupku na místě měla žalobkyně telefon stále při sobě a komunikovala s partnerem. K otázkám správního orgánu sdělila svědkyně, že v daný den bylo jasno; žalobkyni, která v ruce držela telefonní přístroj, viděli asi na vzdálenost 50 metrů. Žalobkyně držela telefon v pravé ruce a pohybovala s ním. Přestupek s žalobkyní projednávala především ona. Ve vozidle mají služební kameru, která začne nahrávat, když ráno nastoupí do vozidla, a nahrává nepřetržitě. Proto si byli jistí, že na kamerovém záznamu bude přestupek viditelný, což sdělili i žalobkyni. Také to zaznamenala do protokolu, protože si byla jistá, že kamera nahrává; když chtěli záznam stáhnout, zjistili, že kamera nenahrávala celý den a měla poruchu. Na otázky žalobkyně odpovéděla, že žalobkyně s telefonem pohybovala v pravé ruce. Nedokáže odhadnout, jak dlouho trval průjezd žalobkyně. Už neví, zda byl k telefonu připojený kabel. Když žalobkyni zastavili, telefon se nacházel na pravé straně palubní desky, v držáku na telefon;
 - dne 4. 5. 2022 žalobkyně zaslala záznam z palubní kamery ve vozidle, na kterém je slyšet její rozhovor přes handsfree.
3. Správní orgán prvního stupně ve věci prvně rozhodl dne 16. 5. 2022. Žalobkyni uznal vinnou z projednávaného přestupku. K odvolání žalobkyně nadřízený správní orgán toto rozhodnutí dne 19. 7. 2022 zrušil a věc vrátil s konstatováním, že se správní orgán prvního stupně dostatečně nevypořádal s posouzením vzdálenosti, ze které zasahující policisté pozorovali projednávané jednání žalobkyně.
 4. Následně správní orgán prvního stupně požádal Policii ČR o součinnost: změření vzdálenosti – určení přesné polohy služebního vozidla a přesné změření vzdálenosti mezi služebním vozidlem a vozidlem, které řídila žalobkyně. Z odpovědi Policie ČR ze dne 22. 8. 2022 (včetně situačního nákresu) se podává, že za pomoci mechanického kolečka změřili vzdálenost

postaveného služebního vozidla a vozidla žalobkyně v době zaregistrování přestupku policisty v délce 17,8 m.

5. U ústního jednání konaného dne 16. 9. 2022 správní orgán prvního stupně seznámil žalobkyni se spisovou dokumentací. Žalobkyně navrhla předvolat svědka, který viděl, jak před zahájením jízdy zapojuje telefon 20 cm kabelem do příslušného místa ve vozidle. Následně se přípisem ze dne 12. 10. 2022 žalobkyně k věci vyjádřila.
6. Správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dne 4. 11. 2022. Žalobkyni opětovně uznal vinnou z projednávaného přestupku. Uzavřel, že protiprávní jednání žalobkyně je prokazováno především svědeckými výpověďmi policistů a spisovým materiálem poskytnutým Policií ČR.
7. K odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 19. 1. 2023. Odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

III. Obsah žaloby

8. Včasnou žalobu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
9. Dle žalobkyně z napadeného rozhodnutí neplyne, o které další (usvědčující) důkazy - krom svědeckých výpovědí policistů - správní orgány své rozhodnutí opřely.
10. Žalobkyně zdůrazňuje, že správní orgány neprovedly navrženou rekonstrukci za účelem prokázání, zda během krátkého okamžiku bylo možno ze vzdálenosti 18 metrů zaznamenat či provést skutkový děj tak, jak jej popsali zasahující policisté. Z judikatury dle žalobkyně vyplývá, že pozorovatelnost daného přestupku se pohybuje kolem 10-13 metrů; konkrétní vzdálenost je odvislá od dalších podmínek. Po levé straně vozu policistů byl zaparkován další rozměrnější automobil, který značně omezoval jejich zorné pole.
11. Žalobkyně opětovně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že připojení telefonu USB kabelem k autu žádným způsobem nepochybní ani nepotvrdí zjištěný skutkový stav. Poukazuje na to, že správní orgány odmítly k jejímu tvrzení provést navržený důkaz. Uvádí, že mobilní telefon byl připojený k USB kabelu o délce asi 20 cm, což vylučuje, že by měla možnost s přístrojem manipulovat u ucha či si jej přendávat z ruky do ruky. Jak totiž vyplývá z doloženého „snímku obrazovky – napájení“, telefon byl po celou dobu připojený k napájení USB kabelem. Žalobkyně podle záznamu hovorů telefonovala v čase od 7:39 do 8:47 hod.; pokud by mobilní telefon nebyl k USB kabelu připojený, telefonováním by došlo k vybíjení jeho baterie, úroveň nabití by proto klesla.
12. Rozhodnutí žalovaného je vadné, neboť žalovaný rozhodnutí o vině žalobkyně založil v podstatě jen na svědeckých výpovědích policistů; tyto výpovědi trpí zásadními rozpory a rovněž neposkytují dostatečný podklad pro rozhodnutí o vině bez důvodných pochybností.

Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31.

13. Žalobkyně uvádí, že policista R. údajně nebyl přítomen celému projednávání přestupku, neboť jej s žalobkyní projednávala policistka P. Na druhou stranu byl policista R. schopný popsat, že po zastavení se telefon nacházel v ruce obviněné, měl být uprostřed palubové desky, kde je páka ruční brzdy. Napadené rozhodnutí nedává odpověď na otázku, jak je možné nebyť přítomen projednávání přestupku, ale vidět, kde se nachází mobilní telefon. Stejně tak výpovědi policistů nezodpověděly otázku, kde nebo jakým způsobem měla žalobkyně přepnout telefon do hands-free.
14. Policisté se neshodli na tom, ve kterém okamžiku údajný přestupek zaznamenali (přes čelní sklo, následně i poté), jaký telefon žalobkyně držela, kde jej držela či zda jej pouze držela, nebo s ním manipulovala a kde se telefon nacházel po zastavení vozidla. Pokud mají být výpovědi policistů stěžejním důkazem, nemohou trpět takovými zásadními nedostatky či rozpory.
15. Žalobkyně dále namítala nedůvěryhodnost policistů. V projednávané věci lze dle žalobkyně pozorovat přehnanou horlivost a nátlak policistky P. na to, aby byl přestupek vyřešen přímo na místě. Stejně tak rozpor v úředních záznamech vzbuzuje pochybnosti; je zarážející, proč řešení přestupku vedla a komunikovala policistka P., ale v úředních záznamech je u řešení části řízení uveden policista R. Žalobkyně upozornila na skutečnost, že „záhadným“ způsobem kamera ve služebním vozidle policistů zrovna v tento den nepořizovala záznam, resp. podle postupně se měnícího tvrzení policistů kamera záznam pořizovala, ale nešel stáhnout, následně pořizovala, ale nebyl vyhodnotitelný, a nakonec kamera záznam vůbec nepořizovala.
16. Žalobkyně však v rámci řízení vystupuje zcela konzistentně, neuvádí odlišné verze své obrany, je osobou, která nemá žádný záznam v rejstříku přestupků či v trestním rejstříku, je osobou zcela bezúhonnou. Žalobkyně i přes sdělení policistky P., že mají kamerový záznam údajného protiprávního jednání, s tímto nesouhlasila a žádala projednání ve správním řízení.
17. Dne 21. 4. 2023 žalobkyně k žalobě doložila „Zprávu o šetření ve věci paní N. Š.“ zpracovanou ombudsmanem, kterou navrhla provést k důkazu.
18. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
20. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině žalobkyně za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla dopustit tím, že při řízení vozidla držela v ruce mobilní telefon v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.
24. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
25. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
26. Krajský soud se předně věnuje otázce namítaného nedostatečného odůvodnění – nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
27. V této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, podle něhož se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
28. V nynější věci krajský soud obě správní rozhodnutí hodnotí jako přezkoumatelná. Argumentace ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek a je zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k učiněným závěrům. Správní rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna a plně srozumitelná. V obou rozhodnutích správní orgány označují důkazy, ze kterých vycházely: mj. oznámení přestupku vypsané na místě samém, úřední záznamy policistů, videozáznam na flashdisku dodaný žalobkyní, výpovědi zasahujících policistů. Obě

správním rozhodnutí činí závěry, které z provedených důkazů ve správním řízení plynou. Je zcela logické a zřejmé, že v projednávané věci vycházely správní orgány především z výpovědí zasahujících policistů. Jak bude rozvedeno níže, správní orgány přezkoumatelným způsobem zdůvodnily i to, proč navrhované důkazy ve věci provedeny nebyly a z jakého důvodu považovaly přestupkové jednání žalobkyně za prokázané.

29. Stěžejní námitky žalobkyně míří do náležitého prokázání skutkového stavu a polemizují se závěry žalovaného stran rozporů v důkazech a důvěryhodnosti policistů a žalobkyně.
30. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje: verze předkládaná žalobkyní podpořená výpovědí a tvrzením, že mobilní telefon za jízdy nedržela a je nepravděpodobné, aby policisté viděli, co popsali svědeckými výpověďmi; a verze policistů uvádějící, že viděli žalobkyni za jízdy držet v pravé ruce telefonní zařízení.
31. V přestupkovém řízení správní orgány o sporném jednání žalobkyně provedly a hodnotily následující důkazy: výpovědi policistů a žalobkyně, listiny policejního orgánu (oznámení přestupku, úřední záznamy, odpovědi Policie ČR týkající se kamerového záznamu ze služebního vozidla a měření vzdálenosti mezi zastaveným služebním vozidlem policie a vozidlem, ve kterém jela žalobkyně při zaznamenání přestupkového jednání), kamerovým záznamem doloženým žalobkyní, žalobkyní doloženým výpisem operátora a snímkem z obrazovky napájení.
32. Žalobkyně nezpochybňovala, že předmětného dne řídila vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Sporné je, zda žalobkyně při této jízdě držela v ruce mobilní telefon a zda danou skutečnost policisté reálně mohli zpozorovat. Žalobkyně uváděla, že telefon v ruce nedržela, při kontrole i u ústního jednání před správním orgánem prvního stupně tvrdila, že při řízení telefonovala prostřednictvím zařízení hands-free (což doložila i kamerovým záznamem se zvukovou stopou z vozidla, které řídila).
33. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat: V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které držení hovorového zařízení za jízdy, jak je tomu v souzené věci, nepochybně patří, takový důkaz zpravidla postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.
34. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán

závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možno pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.

35. V přezkoumávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl oba zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobkyně. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za přesvědčivé a v podrobnostech na ně i odkazuje. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek kasačního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
36. Žalobkyně uváděla, že z judikatury vyplývá, že pozorovatelnost daného přestupku se pohybuje kolem 10-13 metrů. Krajskému soudu není dostupná či známa taková judikatura či rozhodovací praxe, která by jednoznačně určila, že daný typ přestupkového jednání lze pozorovat maximálně ze 13 metrů; ostatně ani žalobkyně na konkrétní rozhodnutí neodkazuje. Každý případ musí být posuzován individuálně a dle svých konkrétních okolností. Ze správního spisu v nynější věci plyne, že za pomoci mechanického kolečka bylo provedeno měření určující vzdálenost postaveného služebního vozidla a vozidla žalobkyně v době zaregistrování přestupku v délce 17,8 m. Krajský soud též zdůrazňuje, že zasahující policisté vykonávali v daný den hlídkovou činnost nad bezpečností silničního provozu; lze tedy rozumně předpokládat, že měli pozornost upřenou na projíždějící automobily, a nejednalo se tudíž u nich o náhodné zpozorování chování žalobkyně. Takovou vzdálenost ve spojení s jasným počasím a dobrou viditelností krajský soud považuje za vzdálenost, z níž lze přestupkové jednání pozorovat. Obdobné platí i o namítaném nedostatečném časovém prostoru pro zaznamenání přestupku. Je rovněž třeba poukázat na skutečnost, že přestupkové jednání zasahující policisté pozorovali z různých úhlů, které se v důsledku jízdy automobilu měnily, přičemž daný děj zhlédli i po určitý časový interval. Oba policisté shodně uvedli, že přestupkové jednání viděli přes čelní sklo služebního vozu a přední pravé boční sklo vozidla žalobkyně. V této souvislosti proto postrádá jakoukoli relevanci i námitka žalobkyně o zaparkovaném automobilu po levé straně policejního vozidla.
37. K výpisu hovorů a „snímku obrazovky – napájení“ předloženým žalobkyní v soudním i správním řízení krajský soud konstatuje, že nejsou s to věrohodnost policistů nikterak vyloučit. K uvedeným důkazům se vyjadřoval správní orgán prvního stupně i žalovaný v žalobou

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

napadeném rozhodnutí a krajský soud se s jejich tvrzeními ztotožňuje. Je naopak zářející, že žalobkyně tvrdí, že mobilní telefon byl připojený k USB kabelu o délce cca 20 cm, neuvedla hned po zastavení vozidla policejní hlídkou a tímto se nebránila.

38. V souzené kauze krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahujících policistů zpochybňovala, přičemž ani žalobkyně nepředestřela žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním.
39. Takovou okolností nemůže být ani skutečnost, jak se snaží naznačit žalobkyně, že jí zasahující policistka navrhla věc vyřešit tzv. na místě pokutou ve výši 100 Kč. Příkazní řízení je zvláštní typ řízení upravený v § 90 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který vyřízení přestupku příkazem na místě uložením peněžitě pokuty předpokládá. Pokud zasahující policistka navrhla postupovat tímto způsobem, nelze v jejím přístupu spatřovat jakoukoli „horlivost“ či „zainteresovanost“; jedná se naopak o běžný způsob řešení dopravního přestupku.
40. Označuje-li žalobkyně neexistenci kamerového záznamu za „záhadné“, pak krajský soud uvádí, že oba zasahující policisté se dle svých svědeckých výpovědí domnívali, že kamera nahrává a záznam pořizuje „tak jako obvykle“. Policista R. sdělil, že s kamerovým záznamem počítali, ale když se ho snažili na obvodním oddělení stáhnout, tak na kameře nebyl žádný záznam z celého dne, kamera zřejmě nefungovala. Policistka P. uvedla, že ve vozidle mají služební kameru, která běžně začne nahrávat, když ráno nastoupí do vozidla a nahrává nepřetržitě. Proto si byli jistí, že na kamerovém záznamu to bude viditelné, což sdělili i žalobkyni. Také to zaznamenala do protokolu, protože si byla jistá, že kamera nahrává; když chtěli záznam z kamery stáhnout, zjistili, že kamera nenahrávala celý den a že měla poruchu. Následně správnímu orgánu prvního stupně Policie ČR sdělila k dotazu, že kamerový záznam přestupkového jednání nebyl pořízen z důvodu poruchy kamerového systému ve služebním vozidle. Pod toto sdělení je podepsána jak policistka P., tak i npor. Mgr. J. L., vedoucí oddělení. Byť je politováníhodné, že záznam nebyl pořízen a nemohl posloužit jako další důkaz v projednávané věci, nelze dospět k závěru o záhadném zmizení záznamu přestupkového děje. Rovněž z absence kamerového záznamu nelze dovodit, že by se přestupkové jednání nestalo či že by tato technická závada měla vést k závěru o nevěrohodnosti policistů.
41. Krajský soud v konkrétních výpovědích nenachází zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání a ve srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodují. Krajský soud se neshoduje ani s názorem žalobkyně, že napadené rozhodnutí nedává odpověď na otázku, „jak je možné nebýt přítomen projednávání přestupku, ale vidět, kde se nachází mobilní telefon“, a to ve vztahu k obsahu svědecké výpovědi policisty R. Je sice pravdou, že svědek R. uvedl, že nebyl přítomen po celou dobu projednávání přestupku. Ze správního spisu je nicméně zjevné, že se policista R. nacházel ve vozidle, když hlídka upozorovala projednávané přestupkové jednání žalobkyně. Dle úředního záznamu ze dne 9. 3. 2022 byla velitelem hlídky určena svědkyně P., svědek R. byl členem hlídky a řidičem. Ze správního spisu je patrná i jistá „dělba práce“ mezi jednotlivými policisty: svědkyně P. sepisovala oznámení o přestupku, protokol, kontrolovala doklady a prováděla lustraci (srov.

úřední záznam ze dne 9. 3. 2022 a její svědeckou výpověď); policista R. poučil žalobkyni např. o tom, že přestupek bude oznámen na příslušný úřad. Je evidentní, že v době průjezdu vozidla žalobkyně kolem vozidla hlídky se svědek R. nacházel v policejním vozidle, seděl jako řidič a společně s policistkou P. prováděli hlídkovou činnost. Přestupkové jednání žalobkyně tedy mohl pozorovat. To, že policista R. nebyl přítomen u celého projednávání na místě samém, mohlo mít naopak vliv na odchylky ve výpovědi ohledně toho, kde se telefon nacházel po zastavení vozidla. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že policisté mají kapacitu pamatovat si všechny zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Na přestupkové jednání žalobkyně nemá vliv ani to, že policisté nebyli schopni odpovědět na to, kde nebo jakým způsobem měla žalobkyně přepnout telefon do handsfree či zda handsfree měla zapnuté bez přerušení. Oba správní orgány se výpověďmi policistů zabývaly a krajský soud na jejich závěry v dalším odkazuje.

42. Z výpovědí zasahujících policistů je nad veškerou pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobkyně, přičemž se shodli především na tom, že telefon držela v pravé ruce tak, že ho šlo vidět skrz pravé boční přední sklo vozu žalobkyně. Zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jak spáchání přestupku žalobkyní zpozorovali.
43. Jak již bylo uvedeno shora, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém jednotlivém případě individuálně. V posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měla ovšem žalobkyně zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržela hovorové zařízení. Je zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních soudů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobkyně, které postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).
44. Krajský soud upozorňuje i na to, že v případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srovnej např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně, že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení.

45. Žalobkyně dále navrhovala provést k důkazu Zprávu o šetření vypracovanou veřejným ochráncem práv. Vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly jednoznačně a v tom smyslu, že se žalobkyně vytýkaného přestupkového jednání dopustila, a v průběhu správního řízení nevznikly pochybnosti o skutkovém ději, nejví se provádění podrobnějšího a dalšího dokazování nezbytným.
46. Neprovedení navrhovaného důkazu lze (s jistým zjednodušením) ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Na základě výše uvedených okolností se tak i důkaz Zprávou o šetření vypracovanou veřejným ochráncem práv jeví krajskému soudu s ohledem na soubor již provedených důkazů nadbytečným.
47. V daném kontextu krajský soud připomíná, že pokud má žalobkyně za to, že jiné než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006-84).
48. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobkyně uvedený přestupek spáchala tak, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředních záznamech a oznámení přestupku), kteří zjištěné

skutečnosti vnímali lidským zrakem po dostatečně trvajícím časovém intervalu a z přiměřené vzdálenosti, spočívající v tom, že žalobkyně držela v ruce během řízení vozidla mobilní telefon v pravé ruce, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobkyní, která ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnila. V případě žalobkyně tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak.

49. Krajský soud uzavírá, že výpověď policistů, jejichž věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobkyně dopustila sporného skutku a správní orgány nepochybyly, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o její vině. Výhrady žalobkyně ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné.
50. Podle názoru zdejšího soudu nejsou dány pochybnosti o tom, že žalobkyně svým jednáním porušila ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
52. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 2. září 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

samosoudkyně